

kedsbaseret station, men det er jo så en helt anden diskussion.

Igen for at anfægte kulturministerens påstande om det med reklamer: Ja, hvis man er irriteret over at blive afbrudt af reklamer, så kan man netop på grund af den digitale teknik blive fri for at se reklamer. Det er jo det, der er fordelene ved den nye teknologi. Hvorfor i alverden tænker man ikke det ind i sine overvejelser?

Og så må jeg spørge: Skal TV 2 yderligere kompenseres, såfremt TV 2 ikke kan klare sig i konkurrencen fremover?

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg er sådan set enig med kulturministeren i, at der nok er et flertal i den danske befolkning, inklusive mig selv, som ønsker at se film, uden at de bliver afbrudt af reklamer. Vi kan så tro, at det er sådan; det tror jeg også det er.

Men essensen i en diskussion som denne må vel være, om vi kan vælge kanaler, hvor der ikke er film, der bliver afbrudt af reklamer, og så vælge at betale til dem, altså f.eks. vælge, at jeg gerne vil betale særskilt til TV 2 og lade licenspengene gå til TV 2, fordi jeg mener, at det er godt, at de har nogle reklamer, men at de ligger i nogle blokke uden for de almindelige udsendelser, så jeg tilvælger TV 2, eller om det skal være kulturministeren, der på mine vegne har tilvalgt TV 2.

Altså det er jo det, diskussionen går ud på, så jeg er sådan set ikke uenig i, at vi skal have et udbud af høj kvalitet. Spørgsmålet er, om man tror på, at vi som forbrugere er stærke nok til at kunne tilvælge det og så få produkter af høj kvalitet, eller om man virkelig tror, at befolkningen er så svag, at forbrugerne er så svage en faktor i det her spil, at man politisk bliver nødt til at have tilvalgt på befolkningens vegne.

Kulturministeren (Elsebeth Gerner Nielsen):

Ja, nu vil jeg jo ikke kalde hr. Kristian Thulesen Dahl for en støttepædagog, for jeg er klar over, at hr. Kristian Thulesen Dahl er i stand til at stille sine egne spørgsmål og også af fri vilje er kommet herved.

Men tilbage til svaret: Ja, det, jeg vil være sikker på med det forslag, vi ender med at lægge frem, er, at der overhovedet er en valgmulighed, altså at det produkt er til stede, at der findes tv-stationer, hvor man rent faktisk ikke får sin film afbrudt af reklamer, og det kan også være andre typer reguleringer, der er behov for.

Det mener jeg så man kunne sikre ved f.eks. at sige, at de stationer, som vi har defineret som public service-stationer, og som bidrager til den samlede public service-virksomhed, de har altså også det særlige tilbud til seerne, at her tjener man sine penge på en særlig måde, det vil f.eks. sige, at man ikke afbryder filmene med reklamer.

Og så til hr. Jens Rohde vedrørende denne her lidt filosofiske overvejelse om, at vi ikke skal ind og definere kultur og kvalitet: Det er faktisk det, vi gør. Altså det, de fleste partier gør i deres kulturpolitiske programmer, er, at man går ind og formulerer sig om, hvad de synes kvalitet er, og hvad det er for en kultur, de ønsker at fremme i det danske samfund. Også Venstre har en kulturpolitik.

Når jeg lytter til hr. Jens Rohde, kan jeg selvfølgelig godt få den opfattelse, at kulturpolitikken helst skal forvandles til sådan ren erhvervs-politik, altså hvor det, det drejer sig om, er at styrke ideologen med hensyn til valgfriheden og sørge for, at man tjener nogle penge på medierne.

Men der må jeg så understrege, at for mit eget vedkommende, for regeringens vedkommende er det sådan, at når vi fører kulturpolitik, er det først og fremmest med henblik på netop at sikre og udvikle kulturen, og det vil sige, at hvis man tjener penge på den, så er det i orden, men det er altså ikke det, der er hovedformålet med selve kulturpolitikken.

Jens Rohde (V):

Nu holder vi jo stadig væk fast i, at Danmarks Radio skal være vores public service-station, og at det er derigennem, at vi skal sikre de kulturtilbud til den danske befolkning, som vi også mener de skal have. Men vi må jo trods alt erkende, at vi er fem millioner mennesker, og der er det vel rimeligt at sætte spørgsmålstegn ved, om vi skal have fire statslige tv-kanaler og fire statslige radiokanaler.

Desuden er det vel også rimeligt at sætte spørgsmålstegn ved kulturministerens holdning til, at sådan noget som Lykkehjulet også er public service. Og det er såmænd bare nogle af de ting, vi gør. Men sådan er det jo. Kvalitet er jo ikke det samme for kulturministeren, som det er for mig eller for hr. Hansen eller for hr. Kristian Thulesen Dahl. Sådan er vi jo forskellige. Og når nu den teknologiske mulighed byder sig for at sikre valgfriheden for befolkningen, så er det sandelig med at gribe den.